

'Vera' is een **intrigerende kruisbestuiving** tussen drama en documentaire.

Vera

Drama
*****

Regie

Tizza Covi en
Rainer Frimmel

Met

Vera Gemma,
Daniel De Palma,
Annamaria
Ciancamerla,
Guiliana Gemma

115 min., in 17 zalen.

**Goudeerlijk en melancholisch
portret van een dochter in de
schaduw van haar beroemde
vader, gevormd door een
verwongen schoonheidsideaal.**

'Uw gezicht is te modern', klinkt de omfloerste afwijzing na afloop van de casting. Heeft niemand haar verteld dat dit de auditie is voor een kostuumfilm? De 52-jarige Italiaanse socialite Vera Gemma wist het niet. Wat de afwijzing precies met haar doet is lastig te zeggen: botox heeft haar gezicht in een eeuwig quasi-jeugdige mimiekloosheid geperst. Maar haar ogen stralen eenzaamheid uit.

In de openingsscène van *Vera*, een intrigerende kruisbestuiving tussen drama en documentaire, wordt de hoofdrolspeelster op haar rug gefilmd. De camera volgt haar terwijl ze eerst voor een bataljon joelende fotografen poseert. We zien Vera's opvallende blonde haren onder een zwarte hoed uitkomen, maar er moet duidelijk nog iets bijzonders aan haar verschijning worden onthuld.

Haar gezicht wordt voor het eerst in close-up getoond als ze niet veel later in haar eentje plaatsneemt aan de bar van een verder volledig

verlaten, naburig café - weer die eenzaamheid. Met de jonge barvrouw praat ze over het verwongen schoonheidsideaal dat ze van jongs af aan kreeg aangeleerd: hoe dik worden vroeger erger zou zijn dan aan de drugs raken.

Met *Vera* dwingt het filmende echtpaar Tizza Covi en Rainer Frimmel hun publiek voorbij de façade te kijken, zoals ze naar eigen zeggen ook moesten doen toen ze Gemma voor het eerst ontmoetten. Vera Gemma is voor iedere Italiaan, niet in de laatste plaats voor haarzelf, de dochter van wijlen Giuliano Gemma, die naam maakte als de (anti-)held in talloze spaghettiwesterns, maar ook speelde in werk van de grote Italiaanse filmers Luchino Visconti (*Il gattopardo*) en Dario Argento (*Tenebre*). Aan het begin van zijn carrière was er zelfs een rolletje als Romeinse officier in Hollywoodklassieker *Ben-Hur*. Overal waar dochter Vera gaat hangt zodoende de schaduw van haar vader, ook al heeft ze de wereld veel te bieden.

Die gelaagde, tragische werkelijkheid duwen Covi en Frimmel (vooral bekend van de fraaie documentaires *Babooska* en *La pivellina*, over de donkere kanten van het circusleven) in een fictief verhaal waarin Vera de levens van monteur Daniel en zijn zoontje Manuel binnen tuimelt. *Vera* transformeert dan tot een experiment over klasse: wie maakt gebruik van wie? Die kunstgreep leidt dit verhaal helaas niet naar nieuw terrein. En bood dit secuur opgebouwde, goudeerlijke en melancholische portret tot dan toe niet ruimschoots voldoende geschikt materiaal? **BJB**